

POÓS ZOLTÁN

A halál vízszintje

Hónapok óta gyűlt a víz a lámpaburában, de senki nem vette észre. Pedig a tejüveg gömbben jól látszott a sárgás lé, ami az izzót is belepte. A tetőcserép résein átfolyt az eső, és talált egy csatornát, a villanyvezeték mellett. Onnan aztán a bura gyűjtötte össze a vizet. Annyira sárga volt... azt hittem a hó hatására már kiszáradt. Szóval csak a száradást látom. Egy piszkos hártját, ami megjelölte a burát. Mint a szennyezett bizonyítékok a helyszínelős krimikben. Sosem néztem fel, de *éreztem* a bura jelenlétét.

Már tudom, hogy a halál vízszintjét láttam. A halál gyűlt össze a fénylő körte körül. Ha néhány perccel tovább ég a villany, szétrobban a gömb. A bura és a körte csodával határos módon épen maradt. Senkit nem rázott meg az áram, nem gyulladt ki a ház. Viszont valaki meghalt a házban. Óvatosan lecsavartam a tejfehér gömböt, majd a virágoskert fagyos földjére öntöttem a sűrű, nyálkás vizet. A foglalatból még napokig csöpögött a lé, buborékok képződtek a porcelán testen. Mintha lélegzett volna.

Kékgolyó utca

Ezt az utcát nem vettem komolyan soha.
Nem ismertem titkait. Csak a torkolatában álló
egykori disco épülete tűnt fel,
és előtte a filigrán halászfű szobra.

Itt volt a '95-ös Hungária-koncert sajtótájékoztatója,
ahol azt mondta a lila tincset babráló Fenyő Miklós:
*„Óriási rock and roll partira várjuk régi és új rajongóinkat.
Elhozzuk a Népstadionba a tutti frutti illatú mennyországot.”*

1945 februárjában itt lőtték ki a 19 éves Jürgen tankját,
aki lefotózta a vasmonstrumot. 50 évig rejtegetette
a képet a Budapest útikönyvében, majd a rendszerváltás
után visszatért, és beazonosította a tank mögött
álló bauhaus házakat.

Egy múzeumban aztán megtaláltam az utca névadójának,
a zum Blauen Kugel fogadó kékre festett, gömb alakú
cégérét. Földgolyót formáz barokk anygalkák nélkül.

És itt van a közelben a színész háza, akivel nagy terveket
dédelgettünk. Kertjében áll egy kétszáz éves tölgy,
„'56-ban ellőtték a felét, de most erősebb, mint valaha.”
A színész játékrobotokat gyűjt és DJ-zik is.

És itt van a rákkórház is. Bulvárlapokat vesznek
a recepcióján, aztán testszínű lufikat fújnak egész nap,
hogy a megfelelő pillanatban erős legyen a tüdejük.
Bármilyen nagyra fújják, mindig van egy rész,
amelyen nem látnak keresztül.